

ת"פ 46717/09/11 - איגוד ערים כנרת נגד אב-אור שרותי חניון ונופש בע"מ, אליהו אורן, סמי אבודרהם

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 46717-09-11 איגוד ערים כנרת נ' אב-
אור שרותי חניון ונופש בע"מ ואח'
10 נובמבר 2014

בפני כב' השופט דורון פורת, סגן נשיא

המאשימה

איגוד ערים כנרת

נגד

הנאשמים

1. אב-אור שרותי חניון ונופש בע"מ
2. אליהו אורן
3. סמי אבודרהם

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד חיים שטרן

מטעם הנאשמת 1: הנאשמים 2 ו-3

מטעם הנאשם 1: בעצמו

מטעם הנאשם 3: בעצמו

ובאמצעות ב"כ עו"ד איתי בשן

הכרעת דין

בפתח הדברים אני מודיע כי אני מזכה את הנאשמים מעבירה לפי סעיף 5 לחוק הניקוז וההגנה מפני שיטפונות, תשי"ח-1957.

כללי:

1. הכרעת דין זו, סבה סביב מתקן ימי צף, העוגן באחד מחופי הכנרת, משמש כמזח צף לעליה וירידה מכלי שיט קטנים. הצדדים חלוקים באשר למהות המתקן, האם מדובר במנגש או במעגן או במעגנה? השאלות הנדרשות להכרעה, הן האם מדובר במתקן אשר יש צורך ברישיון עסק להפעלתו? האם יש צורך בהיתר בניה לצורך הצבתו? האם המתקן הוצב בניגוד לחוקים שנועדו לשמור את איכות מי הכנרת?

2. הנאשמת מס' 1 הינה תאגיד רשום בישראל על פי דין (להלן: "**התאגיד**"). נאשמים 2 ו- 3 הינם הבעלים הרשומים של התאגיד ומנהליה הפעילים, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום.
3. על פי הנתען בכתב האישום, החל מחודש אפריל 2010 או במועד סמוך לכך, ועד למועד הגשת כתב אישום (להלן: "**תקופת העיסוק**") מפעילים הנאשמים עסק בדמות מעגן-מנגש לצורך הגלשת והורדת כלי שייט מהחוף אל המים, במתחם הידוע כ"חוף מפרץ אמנון" (להלן: "**העסק**"). מתחם זה מצוי בתוך שטחה של המאשימה ובאחריותה, ובכלל זה בתחום האיגוד ובתחום הפיקוח, כהגדרתם בתוספת הראשונה לחוק הסדרת הטיפול בחופי הכנרת, התשס"ח - 2008 (להלן: "**חוק הסדרת הטיפול בכנרת**").
4. הנאשמים עסקו במשך תקופת העיסוק באחסנתם של כלי שייט במתחם, על פי היתר זמני, הכפוף לתנאי המאשימה ו/או לקבלת כל האישורים ו/או ההיתרים הרלוונטיים מאת המאשימה. ברם, אישורים ו/או היתרים כאמור לעיל, לא נתקבלו בידי הנאשמים, בזמן הרלוונטי.
5. במהלך תקופת העיסוק הקימו ו/או הציבו ו/או התקינו ו/או בנו הנאשמים מעגן/מנגש צף על פני המים באורך של לפחות 50 מטר ובשטח כולל של כ- 200 מ"ר (להלן: "**העבודות ו/או השימוש**" ו"**המנגש**" בהתאמה).המעגן או המנגש, מעוגן בקרקע החוף לקוביות בטון גדולות וכבדות המונחות דרך קבע על פני הקרקע שבמתחם.
6. העבודות ו/או השימושים שנעשו הם טעוני היתר, ברם הם בוצעו ללא היתר. כמו כן, הנאשמים משתמשים ללא היתר בקרקע שבמתחם.
7. בתקופת העיסוק הנאשמים ביצעו עבודות על שפת הכנרת ו/או גדותיה ו/או בסמוך להן המהווים אגן היקוות וערוץ ניקוז מרכזי, המצוי באחריותה של המאשימה:
 - א. ביצוע העבודות ו/או השימוש במנגש ע"י הנאשמים, ובכלל זה הצבתו בימימי הכנרת, הינן פעולות המזהמות ו/או עלולות לזהם את מי הכנרת, במישרין או בעקיפין.
 - ב. הנאשמים הציבו ו/או הניחו ו/או העבירו ו/או השליכו ו/או הטילו ו/או החזיקו את המנגש בתוך הכנרת ו/או הניחו לאחר לעשות פעולות כאמור, בניגוד לדין.
8. חרף התראות חוזרות ונשנות שניתנו לנאשמים ע"י המאשימה ו/או באי כוחה במועדים 27.3.11 , 24.5.11 , 21.2.11 ו- 25.7.11 המשיכו הנאשמים לפעול בעסק ובמתחם ולבצע את העבודות ו/או השימוש ללא

רישיון או היתר כדין.

9. הנאשמים הקימו ו/או הפעילו את העסק מבלי שהיה בידם רישיון עסק כדין וללא היתר בניה כדין וכן ללא קבלת האישורים ו/או ההיתרים הרלוונטיים מאת המאשימה ו/או בניגוד לתנאי המאשימה כנדרש.

10. המאשימה מייחסת לנאשמים עבירות על החיקוקים הבאים:

- א. סעיפים 4 ו-14 לחוק רישוי עסקים התשכ"ח-1968 וצו רישוי עסקים (עסקים טעוני רישוי) התשנ"ח-1995, פריט רישוי מסי 8.8ג (כלי שיט-מעגן ואחסנתם).
- ב. סעיפים 145 (א), 204 (א) ו-208 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965.
- ג. סעיפים 5 ו-58 לחוק הניקוז וההגנה מפני שיטפונות, תשי"ח - 1957.
- ד. סעיפים 20 ב (א), 20 ב (ב), 20 כא ו-20 כב לחוק המים, התשי"ט-1959.
- ה. סעיפים 2, 3, 4 ו-5 לחוק עזר לרשות הניקוז כנרת (שמירה על רשת ניקוז), תש"ם-1980.

טענות מקדמיות, אכיפה ברחנית והגנה מן הצדק:

11. הנאשמים טענו, כי המאשימה אינה אוכפת את החוקים על שימוש במנגשים באתרים נוספים לחופה של הכנרת, חרף העובדה כי אין לאף מנגש בכנרת היתר בניה. המאשימה עצמה מפעילה מעגן לשימושה, ללא הסדרה של רישוי עסקים. המאשימה לא נוקטת בפעולת אכיפה כלפי אתרים אחרים בהם מצויים מנגשים, ללא היתרים, כדוגמת האתרים של: השיטור הימי, מנהלת הכנרת, חוף עין גב, חמי טבריה, חוף הולידי אין, חוף סירונית, חוף גלי כנרת, חוף שלדג ובית הספר הימי עמק הירדן.

12. המאשימה טענה כי אין כל בסיס לטענות המקדמיות שהועלו על ידי הנאשמים כפי שעולה מתגובתה מיום 10.6.12.

13. אכיפה ברחנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון, במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה, בין בני אדם דומים, או בין מצבים דומים, לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא. בע"פ 37/07 פרג נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו, 10.03.2008), נקבע כדלקמן:

"הכלל הוא שכל עוד לא הסתבר שאי העמדתם לדין של חלק מן המעורבים בפרשה פלונית נבעה מתוך שרירות או מתוך שיקולים פסולים, אין באכיפה חלקית כזו אף שהיא פוגעת בעיקרון השוויון כדי להצדיק ביקורת שיפוטית פולשנית בין

עמוד 3

**בדרך של הוראה להעמיד לדין את יתר המעורבים
ובין בדרך של השוואת מצבם של המעורבים
שהועמדו לדין לאלה שלא הועמדו לדין."**

14. הנאשמים לא הניחו תשתית ראייתית ממנה ניתן ללמוד על אכיפה בררנית הנובעת מתוך שרירות או מתוך שיקולים פסולים. איזור הכינרת סבל וסובל שנים רבות מתת אכיפה והסדרה חוקית. בדו"ח מבקר המדינה מספר 55ב', אשר פורסם בחודש מאי 2005, ישנה התייחסות לנושא ניהול מקרקעין לאורך חופי הכנרת והשימוש בהם. מבקר המדינה חזר ונדרש לסוגיה בדוחות נוספים שיצאו תחת ידו, ראה דו"ח מבקר המדינה 57ב' עמוד 605 וכן דו"ח המבקר 64 הנוגע להגנה על הסביבה החופית ע"מ 435 מיום 8.5.2013. בכל הסדרה או אכיפה, יש את זה שהוא הראשון שלגביו נעשית האכיפה הראשונה. אם נקבל תמיד, באופן אוטומטי, את טענת האכיפה הבררנית, הרי שלעולם לא יהיו אחרים, שאינם ראשונים לאכיפה, נוכח הטענה "הנכונה", מדוע להתחיל דווקא ביחס לזה בעוד ביחס לאחרים לא בוצעו פעולות אכיפה? היא הנותנת, כי יש לבדוק היטב האם אכן מדובר בשרירות ושיקולים זרים העומדים בבסיס פעולת הרשות?

המאשימה הסבירה את השיקולים שהביאו אותה לבחור בהליך של הגשת כתב אישום, ושוכנעתי כי היא לא פעלה בחוסר סבירות ובשרירות, יחד עם זאת, ראוי כי ינקטו הצעדים המתחייבים כנגד כל המנגשים המוצבים שלא כדין, לחופי הכינרת.

15. אשר על כן, אני קובע כי הנאשמים לא עמדו בנטל הדרוש לבסס טענה של הגנה מן הצדק, ומכאן שלא ניתן לטעון למתן הסעד הקיצוני המבוקש של ביטול כתב האישום.

העדר פירוט בכתב האישום:

16. הנאשמים טענו, כי כתב האישום מנוסח בצורה כללית ולקויה, במידה שפוגעת בהגנת הנאשמים.
17. המאשימה טוענת, כי כתב האישום מפורט כנדרש על פי הנתונים שבידה.
18. על פי סעיף 85 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן: "חסד"פ"), כתב אישום יכול, את תיאור העובדות המהוות את העבירה, בציון המקום והזמן במידה שאפשר לבררם.
19. בע"פ 5102/03 **מדינת ישראל נ' דני קליין** (פורסם בנבו, 4.9.07) פורטו התכליות העומדות מאחורי סעיף 85 לחסד"פ:

"כלל יסוד בהליך הפלילי מורה כי בירור אשמתו של נאשם מתוחם לתיאור העובדות המהוות את

העבירה, ולהוראות החיקוק לפיהן הוא מואשם (סעיף 85 לחוק סדר הדין הפלילי). פרישת העובדות בכתב האישום נועדה להגשים מספר תכליות: ראשית, היא מגדירה בפני הנאשם ובפני בית המשפט מהו מתחם המחלוקת במשפט, ומה מצוי מחוץ לגדרה. הפרק העובדתי תוחם בפני הנאשם את המסגרת שבתוכה עליו לבסס את קו הגנתו, ויוצר חומת בטחון המבודדת את המשפט מפני נתונים וטענות חיצוניים שאינם חלק מתחום המחלוקת. נוסח כתב האישום מבהיר לנאשם מהן העובדות עליהן נשען האישום נגדו, ומהו מתחם הסיכון העונשי שבפניו הוא ניצב... שנית, תיחום הדין הפלילי לפרשת עובדות הנפרשת בכתב האישום מקילה על ניהולו התקין והיעיל של ההליך השיפוטי, בהגדירה מה מצוי בתחום המחלוקת ומה מצוי מחוצה לה. ושלישית, העובדות שבכתב האישום מגדירות את גבולות פעולתה של התביעה בהבאת ראיותיה, באופן שכל ראייה שנועדה להוכיח עובדה שלא נטענה, מוגדרת כבלתי רלבנטית".

20. דין טענה זו להידחות. כתב האישום מפורט כנדרש ומייחס לנאשמים עבירות ספציפיות, ביחס לבניית המתקן. כתב האישום מפרט רשימת התראות שנתנו לנאשמים, ביחס לעבירות המיוחסות להם. כתב האישום מגדיר את מתחם המחלוקת באופן ראוי כפי שהתברר במהלך שמיעת הראיות בתיק זה.

המחלוקת בין הצדדים:

21. הצדדים אינם חלוקים על כך כי בחוף "מפרץ אמנון" הוקם מתקן. אין מחלוקת באשר למידותיו של המתקן, צורת עיגונו ומבנהו. המחלוקת היא האם מתקן זה הוא עסק טעון רישוי לפי חוק רישוי עסקים וחוק התכנון והבניה? האם מדובר במתקן שהוא "מעגן" כטענת המאשימה או "מנגש" כטענת הנאשמים? האם מתקן זה גורם לפעולות מזהמות בניגוד לחוק המים וחוקים נוספים שפורטו בכתב האישום?

דין:

האם הקמה ו/או הצבת מעגן/ מנגש צף היא בניגוד לחוק רישוי עסקים?

22. המאשימה מייחסת לנאשמים הפעלת עסק במתחם חוף "מפרץ אמנון" ללא רישיון עסק. לטענת

עמוד 5

המאשימה מעגן המכונה גם מנגש הינו עסק "טעון רישוי" בהתאם לפריט רישוי 8.8ג בצו רישוי עסקים (עסקים טעוני רישוי), תשנ"ה-1995 (להלן: "צו רישוי עסקים").

23. המאשימה טוענת עוד, כי פריט 8.8ג בצו רישוי עסקים, קובע כי עסק שהינו מעגן הינו עסק טעון רישוי וזאת כדי להבטיח איכות נאותה, מניעת מטרדים וסכנה לציבור. לטענתה, צו רישוי עסקים אינו מגדיר מהו "מעגן" אך בהתאם לפסיקה יש לפרש את הפריטים שאין להם הגדרה בהתאם לכוונת המחוקק ולפי מבחן השכל הישר, ואף הפנתה לאמור במילון אבן שושן בו מוגדר "מעגן" "כמקום עגינה" (ת/5, ת/25-35).

24. המאשימה טוענת, כי בינה לבין הנאשמת מס' 1 נחתם הסדר זמני לעונת 2010 לתפעול שירותי חניון וחוף במפרץ אמנון שהגיע לסיומו ביום 31.12.10. בהתאם לסעיף 1 ו' בהסדר, על הנאשמים היה לקבל רישיון עסק וכל היתר דרוש אחר, לשם קיום העסק בחוף האמור.

25. המאשימה טוענת, כי לנאשמים נשלחו התראות, בגין שימוש במעגן בניגוד לחוק רישוי עסקים (ת/10, ת/11, ת/12). כמו כן, נערך שימוע וניתנה התראה נוספת (ת/14). בעניין זה אף ניתנה התראה מאת המועצה האזורית עמק הירדן (נ/6).

26. המאשימה טוענת עוד, כי למרות האמור לעיל, הנאשמים לא הגישו בקשה לרישיון עסק עבור המעגן אף שקיבלו מספר רב של התראות. ביום 6.11.12 הגיעו הנאשמים לאיגוד וביקשו להגיש בקשה לרישיון עסק עבור "מנגש", בעוד שהיה ידוע, כי מונח זה אינו קיים בצו רישוי עסקים (עמ' 51 לפרוטוקול, עמ' 96 לפרוטוקול).

27. המאשימה טוענת, כי במידה והנאשמים היו סבורים שהדרישה לרישיון עסק היא בלתי סבירה, היה עליהם להגיש עתירה מנהלית.

28. המאשימה טענה, כי השימוש במעגן נשוא כתב האישום, יוצר סכנות לשלום הציבור ולבטיחות הרוחצים. הדרישה לרישוי עסקי נועדה למזער את הסיכון לציבור, כפועל יוצא של הפיקוח והסדרה הנובעים מדרישות הנלוות לרישוי העסקים.

29. המאשימה טענה עוד, כי בשימוע שנערך לנאשמים, הנאשמים פירטו כי המעגן מקובע לחוף באמצעות שתי קוביות בטון שהובאו על ידם ומונחות על קרקע החוף, בסמוך לקו שפל המים (ת/13, ת/38, ת/40). לפי חוות דעת המומחה יצחק שכטרמן (נ/17) ובהתאם לעדותו בבית משפט (עמ' 33 לפרו') הוערך כי משקל כל קוביה הוא כ- 300 ק"ג.

30. המאשימה טוענת, כי הפעלת העסק של המעגן ללא רישיון עסק וללא היתר בניה כנדרש מניב לנאשמים הכנסות בסך של כ- 900,000 ש"ח לשנה (עמ' 99-97 לפרו').

טענות הנאשמים:

31. לטענת הנאשמים, "מנגש" הינו מונח משפטי עצמאי ואילו פריט 8.8ג' לצו רישוי עסקים (עסקים טעוני רישוי), התשנ"ה- 1995 מתייחס "למעגן" ואין בדין דרישה "לעסק בדמות מעגן". לטענתם כאשר מדובר במעגן, הרשויות נוקטות באופן חד משמעי במונח זה. המנגש אינו פריט המחוייב ברישוי עסקים, הוא נמצא בחוף מפרץ אמנון מחודש פברואר 2010 וממוקם במרחק העולה על 50 מ' ממקום רחצה מוכרז ואין מתרחצים בקרבתו (ת/15).

32. לטענת הנאשמים, עסק של אחסנת סירות כולל בחובו גם הנגשתם למים. לפי רע"פ 4270/03 **מדינת ישראל נגד תנובה** (פורסם בבנו, 1.12.04), המנגש הינו פעילות משנית של עסק קיים, שאינה מצריכה רישיון נפרד.

33. לטענת הנאשמים, המאשימה לא פעלה כפי שמצופה מרשות ציבורית שחלות עליה חובות מוגברות של תום לב והגינות.

34. לטענת הנאשמים, החקיקה שעניינה רישוי עסקים מייחסת חשיבות לגודל העסק, ואילו עסקים אינו מצדיק רישוי והמאשימה ערכה נוהל מתאים לרישוי רק בחודש יוני 2012, כך שאין בסיס לטענות כנגדם. לטענתם ראש המועצה האזורית עמק הירדן, מר יוסי ורדי, העניק ביום 23.2.11 רישיון זמני לניהול עסק של אחסנת סירות, הנגשת הסירות למים הוא פועל יוצא מכך.

35. לטענת הנאשמים לפי "מבחן הקביעות", "מבחן הזמן", "מבחן המראה", "מבחן השכל הישר" ו"מבחן המהות", המנגש הוא כלי, מודולארי, שלפרקים נמצא במים ולפרקים מוצא מהם קוביות הבטון שאליהן נקשר המנגש הונחו על הקרקע וחלקן הוצאו מהחוף. אין חובה לקבל היתר בניה למנגש ואין צורך בהיתר לצורך מתן שירותי הנגשה. כך או אחרת, לא ניתן להוציא היתר בנייה לשום פעולה בכנרת (נ/29).

36. לטענת הנאשמים, מנגש הוא מונח משפטי עצמאי, והפנה לרשות ערעור אזרחית 8313/08 שם נקבע כי מנגש מהווה כלי שייט, כהגדרתו בסעיף 1 לפקודת הנמלים. לטענתם המאשימה הציגה את (ת/42), שם נקבע, כי כאשר מדובר במעגן כותבים מעגן ולא מנגש. כמו כן, פריט 8.8ג' לצו רישוי עסקים, מתייחס למעגן ואין בדין דרישה לרישוי לעסק דמוי מעגן או מנגש.

37. הנאשמים טענו כי מלכתחילה איש לא ראה במנגש יעד לעבירה פלילית, והפנה (ת/9) ו- (נ/6) שם ההערה היחידה הייתה לגבי סימון נתיב שייט ואיסור חנייה במקום שלא מאושר. המאשימה לראשונה שינתה את

התייחסותה ב-(ת/46), והבהירה במכתב שהאובייקט שהניחו הנאשמים הוא לא מנגש.

38. הנאשמים טענו לגבי צו המנהלי להפסקת עיסוק (ת/13), כי המאשימה ניסתה להביא לסגירה מיידית של העסק ובאמצעות הפעלת לחץ לא לגיטימי.

39. הנאשמים טענו, כי המנגש אינו מזוהם את מי הכנת כוון שהוא עשוי מחומרים שאינם מזהמים. לדידם, המנגש אינו יוצר כל בעיה או השפעה על ניקוז המים לכנת.

אבחן תחילה את עיקר הראיות הרלוונטיות שהוצגו ע"י הצדדים:

40. **יצחק שכטרמן**, מהנדס אוניות, העיד בבית המשפט כעד מומחה בנושא כלי שיט ונחקר על חוות הדעת שהוגשה על ידו לבית המשפט (פרו' עמ' 30 ש' 1-2). לדבריו בחוק אין הגדרה של המונח "מנגש" וההתייחסות שלו בחוות הדעת היא מלשון הדיבור. לדבריו, מנגש הינו כלי שיט לכל דבר ועניין.

מר שכטרמן נשאל על האמור בחוות דעתו, לפיה לא נדרש כל היתר, והעיד כי במהלך הליך האישור מטעם משרד התחבורה, בהנחיית מר דני לבנה, המהנדס הראשי של המשרד, שניתנה בע"פ, לא היה צורך בכל אישור משום משרד ממשלתי או עירוני מלבדם (פרו' עמ' 32 ש' 1-11). בנוסף, מר שכטרמן אישר כי ראה את מכתבו של מר חיים להב בו נכתב, כי פרט לרישוי הנוגע לכלי שיט יש חובה להצטייד ברישיון עסק והיתרים מגופים אחרים (פרו' עמ' 33 ש' 3). בהמשך עדותו ציין, שהוא שמע את זה בעל פה ובמהלך הדיון ראה את האישור (פרו' עמ' 34 ש' 1).

מר שכטרמן העיד, כי מזח צף הוא מנגש כפי שציין במכתבו המצורף לחוות הדעת מיום 8.11.11. לשאלת בית המשפט האם יש מזח צף שאינו מנגש או מנגש שאינו מזח צף? העיד כי אלו מילים נרדפות וזהות. מעגן זה בדרך כלל מתקן קבוע "ובשפת השוק" יכול להיות זהה. מבחינתו מעגן צף ומנגש אינן מילים נרדפות, כי מעגן כרוך בעגינת כלי שיט שאינו כמו המקרה שבפנינו, ואילו במקרה שלנו אין המדובר בעגינה של כלי שיט, וכל קשירה של כלי שיט זו עגינה (עמ' 34 לפרו' ש' 11 עד 21). מר שכטרמן העיד ביחס למונחים שהשתמש בהם בחוות הדעת, כי מעגן ומזח הינם שני מתקנים קבועים בדרך כלל. מנגש הוא בדרך כלל מתקן שאפשר לפרקו (פרו' עמ' 35 ש' 24-30).

41. לבית המשפט הוגשה תעודת ציבור מטעם מנהל נמל טבריה **מר חיים להב** (נ/27), לפיה במסגרת תפקידו הוא עורך ביקורים וסיורים במטרה לבדוק, האם המנגשים מתוחזקים בצורה ראויה. במספר הזדמנויות שונות מסר למפעיל המנגש כי הבדיקות שלו מתייחסות לבטיחות השיט וכי האישור שהמנגש בטיחותי אינו פוטר אותם מקבלת היתר לעסק לפי חוק רישוי עסקים וכל דין. מנהל נמל טבריה או רשות הספנות, אינם הגורמים היחידים שצריך לקבל אישורם לצורך קבלת היתר לבנייה או להפעלה של מנגש וכי בניית המנגש והפעלתו כפופה לדיני התכנון והבניה וכן לדינים הרלוונטיים לרישוי עסקים. איגוד ערים

כנרת, הוא הרשות האחראית על מתן היתר לבניית המנגש, לפי חוק תכנון ובניה ועל מתן רישיון עסק וכל רישיון אחר הדרוש לפי החוק.

42. **מר פנחס גרין**, מנהל איגוד כנרת, העיד כי תחום הפיקוח של האיגוד נקבע בתוספת הראשונה להסדרת הטיפול לחופי הכנרת תשס"ח-2008. בהתאם לגיליון ספציפי של החוף (ת/2) השטח הצהוב הינו השטח של כפר הנופש, הכתם הצהוב הוא המסעדה. התחום של הקו הכחול לאורך כביש 87 לבין הקו הכחול הנוסף שנמצא 300 מ' בתוך המים זה תחום האיגוד. הקו האדום המקווקו מסמל את גובה המים. קצה גבול החכירה של כפר הנופש מתוחם בקו הכחול, בחזית כפר הנופש מצוי חוף ציבורי. במפרץ השמאלי מדרום יש חוף מוכרז לרחצה עם שירותי הצלה, ובמפרץ הצפוני יותר הימני זה המפרץ שבו מתקיימת הפעילות של הסירות והספורט הימי (פרו' עמ' 17 ש' 19 עד 32), ושם נמצא המתקן לעגינת הסירות. לבית המשפט הוגש תצלום אוויר (ת/4), צילום אנכי של החוף והוא משקף את המצב לאחר שנגרר המתקן למקום.

מר גרין אישר שלפני חודש יולי 2010 המאשימה לא יכלה לפעול כרשות לרישוי עסקים, וכי איגוד ערים הינו גורם פיקוח ואכיפה של חוקים. לדבריו, מתוך 15 חופים שהם בתחום האיגוד רק בחוף נשוא הדיון קיים מתקן עגינה (פרו' עמ' 20 ש' 19).

43. **מר גרין העיד**, כי הנאשמים ביקשו מהמועצה האזורית עמק הירדן שבתחום שיפוטה קיים העסק של אחסון כלי שייט, רישיון לאחסן כלי שייט מסוימים בתוך השטח והם קיבלו רישיון לאחסנה בלבד עד לסוף שנת 2011. רישיון העסק ניתן מטעם המועצה האזורית ולא מטעם איגוד ערים, שכן האחסנה לא מצויה בתחום איגוד ערים כנרת (פרו' עמ' 22 ש' 17 עד 29). **מר פנחס גרין** הבהיר שההתראות ת/9 והלאה וכן הליך השימוע מתייחסים למתקן "מהסוג הזה שנמצא במים", ולא לאחסנת הסירות (פרו' עמ' 23 ש' 16-17). באמצעותו הוגש לבית המשפט סרט ווידאו (ת/15), שבו רואים את המתקן. **מר פנחס גרין** העיד, כי תעלת השייט באה להבטיח את שלום הציבור. יש הגבלה של איסור רחצה ומיקום של תעלת השייט, וכל זאת עד לעומק של 300 מ' לתוך הים. במקום שיש כלי שייט יש לסמן את מיקום התעלה במצופים (פרוטוקול עמ' 26 ש' 1 עד 12).

מר פנחס גרין העיד, כי המתקן נשוא תיק זה עשוי מקוביות פלסטיק, אורכו כ-80 מ' ורוחבו כ-2.5 עד 3 מ'.

לפי דברי הנאשמים בשימוע, הוא מעוגן בקצה הראשון בקוביות בטון ובקצה השני ואולי גם באמצע, הוא מקובע בקשירה לגושים שמעגנים אותו לקרקעית הים (פרוטוקול עמ' 28 ש' 15 עד 21).

מר פנחס גרין העיד, כי הנאשמים קיבלו רישיון עסק לאחסנת סירות וזה היה מותנה בהסכמת האיגוד להעביר את הסירות דרך השטח הציבורי (פרוטוקול עמ' 32 ש' 8 עד 13). בעמ' 3 להסכם סעיף 1ו' התחייבו הנאשמים לפנות לכל הגורמים ולדאוג לרישיון העסק. הצדדים הסכימו כי פרט לשטח המסומן בצהוב (ת/2) שהוא השטח המוכר לדירות למלונות אלעד מטעם ממ", כל השטח האחר שבין כביש 87 בת/2 עד לחוף הים כולל

300 מ' לתוך הים, הוא שטח ציבורי בתחום שיפוט איגוד ערים כנרת, ונתון לניהולו ופיקוחו של איגוד ערים כנרת (פרו' עמ' 32 לפרוטוקול שורות 21 עד 26).

מר פנחס גרין העיד, כי קיים קשר בין תכלית חוק רישוי עסקים לבין חתימת הסכם תפעול חוף רחצה, בכך שיש שני תנאי סף לבקשה לרישיון עסק מלבד התנאים בגוף הרישיון עצמו. הראשון הוא התאמה לתכנון ולייעוד או השימוש של השטח בד"כ ע"י התאמת לתב"ע תוכנית מפורטת או היתר בניה; השני הוא זיקה של המבקש למקרקעין. (פרו מיום 9.10.2012 עמ' 35).

מר גרין אישר כי נתן אישור לביצוע עבודות (נ/5) בו מצוין כי ניקיון הלגונה נועד לצורך הורדת סירות וכי השטח שנמצא ברצועת תנודת המפלס מניידת את המפלסים והדבר גורם לחשיפה של שטחי יבשה שהרוחב שלהם משתנה וסימן בעיגול את האזור שממנו הוסרה הצמחייה בת/2, ת/3, ת/4 ות/8. (פרו' עמ' 36 ש' 18-3).

פנחס אישר כי בהתאם למכתבו נ/6 הדרישה היחידה שהועלתה על ידי המאשימה למתן רישיון עסק לפעילות בחוף אמנון הייתה סימון נתיב השייט והאחראי על סימון אותה תעלת שייט הוא המפעיל.

מר פנחס גרין העיד כי מנגש הוא משטח המאפשר העלאה או הורדת נוסעים מכלי שייט (פרו' עמ' 37 ש' 37). המנגש הינו נייד ומי שחתום על רישיונות העסק הוא מר ורדי ומי שמטפל ברישיונות הוא מר רווח. המתקן נשוא כתב האישום הוא מנגש/מתקן שמשמש לעגינה וגם להנגשת נוסעים וכרוך ברישיון.

מר גרין נחקר לגבי המנגשים האחרים בכנרת והעיד כי אין להם רישיונות עסק וכי המדיניות של האיגוד הייתה להתחיל באכיפה. לגבי חלקם פנחס העיד כי הם לא בתחום האיגוד אלא בתחום הפיקוח.

44. **מר יוסי ורדי**, ראש המועצה האזורית עמק הירדן ויושב ראש איגוד ערים כנרת (ת/44), העיד כי ניתן לנאשמת מס' 1 רישיון זמני לאחסנת סירות, רישיון זה ניתן לאחר בדיקה שערך מר רני אוחנה, מנהל מחלקת רישוי עסקים במועצה האזורית, אשר המליץ על מתן רישיון זה. הרישיון ניתן ביום 23.2.11 עד ליום 31.12.11 לאחסנת סירות. על הנאשמים היה להשלים בפרק זמן זה את התנאים המופעים בגוף הרישיון, שאם לא כן יפוג הרישיון ביום 31.12.11 (פרוטוקול עמ' 60 שורות 20-30). הודגש כי הרישיון היה מיועד לאחסנת סירות בלבד, ואין בו לשמש כהיתר למעבר סירות למים דרך חוף הים, שהוא שטח ציבורי (פרוטוקול עמ' 66 שורות 21-30).

יוסי נשאל לגבי ת/44, והתנאים המפורטים בעמ' השני, מה הזיקה בין רישיון העסק לבין חתימת הסכם אזרחי? לדבריו, בהסכם צוינו התנאים המיוחדים של רישיון העסק, על מנת להשתמש בסירות במקום האחסון, יש לקבל היתר לשייט בכנרת, ולהסדיר את הגישה לכנרת. הנאשמים לא פעלו כך, ולכן נשלח אליהם מכתב התראה מיום 21.6.11 בדבר אותם פעולות שעשו מבלי שיש בידם רישיון עסק לכך.

מר יוסי ורדי העיד: "כל בר דעת מבין שאין מבקש לאחסן סירות, אלא כדי למצוא שימוש בהם" (פרוטוקול עמ' 68 שורה 4-5).

לדבריו, בתנאים המיוחדים ברישיון העסק צוין כי מתן אישור להשתמש במקרקעין הינו באחריות איגוד

ערים כנרת, לביצוע אותה פעולה שמבקשים לבצע והיא כפולה, היא אחסון סירות ושימוש בהם בים הכנרת.

לפי העדות של מר ורדי, אי אפשר לתת רישיון ללא חוזה עם איגוד ערים כנרת (עמ' 68 שורה 21). הנאשמים פעלו בקרקע ללא הסכמת בעל הזכויות (עמ' 69 שורה 1-2). הסנגור הציג פני מר ורדי הסכם שנחתם בין הנאשמים לבין האיגוד (ת/19). מר ורדי השיב כי מדובר בהסכם בין המפעלים של החוף, לבין איגוד ערים כנרת, מוגבל לשנת 2010 והוא כולל את התנאים שהם מתחייבים להפעיל את החוף הציבורי שבחזית כפר הנופש, בין קו המים לבין כפר הנופש יש רצועות חוף של מנהל מקרקעי ישראל, שהיא מנוהלת על ידי איגוד הערים וההסכם אינו חל על חלק זה.

יוסי הדגיש כי בגוף ההיתר צוין שמדובר רק באחסנה, ללא מתן אפשרות למעבר לכינרת (עמ' 69 שורה 17-18).

לפי עדותו של יוסי, הוא יוצא מנקודת הנחה שמנהל מחלקת רישוי עסקים במועצה אזורית פועל על פי החוק, ובודק אם התקיימו התנאים להמליץ על מתן רישיון לעסק, לאחר שהוא מסיים את בדיקתו ההיתר מגיע אליו לחתימה (עמ' 70 שורה 1-3).

45. **אילן שוורץ**, מפקד השיטור הימי בכנרת, העיד כי כל מנגש בכינרת צריך לקבל אישור של מנהל נמל טבריה, שמאשר את המנגש בהיותו במים (פרוטוקול עמ' 109 שורה 31-30).

אילן העיד, כי מזח צף לא חייב רישיון עסק, כולל מזחים שלהם ומזחים של איגוד ערים כנרת שעוגנים בירדן, ולא ראה אף פעם שאישרו.

אילן העיד, כי הסמכות מקו המים לתוך הים היא של מנהל הנמל, ומקו המים לתוך היבשה הינה של איגוד הערים. כולל את כל מה שקשור לחוף (פרוטוקול עמ' 112 שורות 5-8).

אילן אישר שמנגש הוא מתקן ימי שמאשר מנהל הנמל וכי בסופו של דבר המנגש נוגע בקרקע, זה לא אי בלב הים. זה כלי שמתחבר לקרקע ונותן שירות לאנשים שבאים מהקרקע ועולים לקרקע, זה קשור למתקנים כאלה ואחרים בתחום החוף, שמי שמאשר אותו במקרה של מפרץ אמנון זה איגוד.

46. **רן אוחנה**, מנהל מחלקת רישוי עסקים ופיקוח על הבנייה. לבית המשפט הוגש מכתב (נ/6) באמצעות מר גרין, בו פירוט התנאים שעל הנאשמים למלא על מנת שיוכלו לקבל רישיון עסק. בעדותו אישר שראה מזח צף מפלסטיק (פר' עמ' 71 ש' 14) אך הוא לא זכר אם בשלב עריכת המכתב היה במקום. לדבריו, לפני שהוקם איגוד ערים, הסמכות לבדיקת מזח צף הייתה באחריות הגופים, כמו רשות הנמלים ומשטרת הים ולא המועצה האזורית. בהמשך העיד, כי השטח הצהוב ב(ת/2) הינו מוחרג מתחום האיגוד וכי רישוי מעגן אינו בסמכות המועצה המקומית עמק הירדן (פרו' מיום 9.10.12 עמ' 73 ש' 29-32). מי שהיה אחראי על נושא רישוי עסקים עד ליום 14.7.10 בתחום שבו פועל כיום איגוד ערים, הייתה המועצה האזורית עמק הירדן למעט קו המים פנימה (פר' עמ' 74 ש' 14-16).

47. **יוסי רווח**, פקיד רישוי עסקים של איגוד ערים כנרת. ערך את המסמך (נ/7) לאחר שקיבל חוות דעת

של היועץ המשפטי מטעמם. נאשם מס' 2 פנה אליהם וביקש לדעת מהם התנאים להגשת בקשה לרישוי עסק (פר' מיום 9.10.12 ש' 40-32). לדבריו, התנאים לכל פריט רישוי מפורטים בתוכנה של הרשות המקומית הנקראת מערכת "רמה". לדבריו ב- 7/נ המונח מנגש ומעגן הוא "מתקן שנמצא במים שאליו מגיעים סירות לעגון, או נגישות מהמתקן לסירות" (פרו' עמ' 75 ש' 17). לדבריו, מי שטיפל לפניו ברישוי עסקים היה צחי גביש. הנאשמים מעולם לא הגישו בקשה לרישוי למעגן.

48. **אביחי נחשון**, מהנדס מנהלת הכנרת העוסק בהיבט של מניעת זיהום מי הכנרת. העיד כי "מזח" הוא מקום שבו הסירות עוגנות ויש מזח מבטון ויש מזח צף.

אביחי העיד כי מזח לא אמור לזהם (פרו' עמ' 78 ש' 24). לגבי מתקן שהוצג בת/24 העיד כי אין לו בעיה עם המתקן אלא הבעיה היא עם מה שקורה סביבו. לפי עדותו, הנאשמים לא פנו אליו מעולם ועל כן לא התנה תנאים שיש בהם כדי למנוע זיהום. מטעם זה אינו יודע אם המתקן הינו מזהם. אביחי הוסיף, כי אינו יודע מה מייצב את המתקן המופיע בת/24 ומאיזה חומרים הוא עשוי. לגבי התמונה ת/25 בה מופיע בורג אבטחה שנראה עשוי מברזל, העיד כי לאביזרים מברזל צריך להיות נוהל תחזוקה שהמתכנן מציג אותו, כולל מפרט החומרים והוא צריך לאשר אותו. לגבי מזח זה, הנאשמים לא הגישו מפרט או פרטים והמזח עלול לזהם את המים.

49. **ארז נוימן**, מפקח מטעם יחידת הפיקוח של אגף סובב כנרת, אישר שערך את מכתב נ/16 הגיע למקום וראה שבחוף מתבצעת פעילות של המגזר הדתי וסוכת המציל מאוישת. בצד המיועד לנשים הייתה פעילות ימית של הורדת כלי שייט. במקום הוצב מתקן, מעין רציף שהוא מעגן. העד הופנה למכתבו (נ/16), שם הוא מציין כי מדובר במנגש. בבית המשפט העיד שמדובר באותו דבר ואין הבדל בין מנגש למעגן (פרו' מיום 2.10.12 ש' 38-26).

לדבריו, המתקן המצוי הוא "רציף שעוגנים אליו סירות והוא מורכב מקוביות מפלסטיק צפות המחוברות אחת לשניה." (פר' מיום 2.10.12 עמ' 82 ש' 6-5).

ארז נוימן העיד, כי לא ידוע לו על פעילות אכיפתית כנגד מעגן דומה בטבריה, אך בהמשך אישר בחקירתו הנגדית כי בוצעה פעילות אכיפתית כנגד חוף הולידי אין, שהוא חוף שאינו בתחום האיגוד. האיגוד ביצע פעולות אכיפה נוספות גם בנושאים של תכנון ובניה, בין היתר כנגד חוף גינוסר בנושא של הקמת גדר.

50. צחי גביש העיד כי מבחינתו מזח, מנגש ומעגן הן מילים נרדפות. בלשון השייטים המתקן נקרא מזח, מנגש, וגם מעגן. המושג מנגש מהיבט רישוי עסקים, הוא גם מעגן. (פרוטוקול עמ' 103 שורות 32-29, עמ' 104 שורות 3-1). בחקירתו החוזרת צחי הופנה לת/37 ות/39 הודאות הנאשמים בכתב ידו, והבהיר כי בשלב האזהרה דובר על הפעלת עסק הקרוי מעגן לצורך העלאה והורדה של כלי שייט מהמים. צחי הזהיר את הנאשמים בדבר ניהול עסק של מעגן ללא רישיון, כפי שנכתב בכתב ידו (פרוטוקול עמ' 105 שורות 9-2).

51. הנאשם מס' 3 הוא בעל מניות ומנהלה של הנאשמת מס' 1, כעולה מאישור רשם החברות (ת/47). בעדותו מיום 5.2.13 מסר כי בשנת 2010 חיפש מקום להקים בו חניון סירות. בשנת 2010 ניגש

למועצה האזורית עמק הירדן כדי לבדוק את נושא האישורים וקיבל את ברכתם. הנאשם העיד שנתבעת 1 נותנת שירותים של תיירות חוץ ופנים וחניון סירות. ברם, הם אינם נותנים שירותי חוף מאחר והחוף פתוח לציבור. הנאשמים מטפלים בחוף ומנקים אותו ובשנת 2010 איגוד ערים כנרת ביקש מהם לשכור ולהפעיל את המקום (פרו' עמ' 29 ש' 23-31).

הנאשם מס' 3 העיד כי הגיש בקשה לרישיון עסק, להפעלת חניון סירות וכי: "המנגש עצמו הוא בעיקר לבטיחות המשתמשים בו. לעלות ולרדת מן הסירות" (פר' עמ' 29 ש' 2-3). כלי שייט נשארים קשורים למנגש מקסימום ממוצע של שעתיים - שעתיים וחצי (פר' עמ' 29 ש' 5).

בפני הנאשם מס' 3 הוצג מכתב משנת 2010 של מר אוחנה, לפיו ניתן לו רישיון עסק לחניון סירות ומלון (נ/19). הנאשם העיד כי הוא רכש את המנגש בשנת 2007, הציב אותו תחילה בטבריה ליד חוף רימונים, קיבל אישור של מהנדס העיר טבריה, מר חיים להב, אשר הגיע ובדק אותו, נתן לו אישור ואף הנחה אותו כיצד להציבו בחוף העיר טבריה. הנאשם עבד עם המנגש בטבריה כשנתיים וכשעבר למפרץ אמנון, גרר את המנגש באמצעות סירה והציב את המנגש במקום הנוכחי (פרו' עמ' 38 ש' 19-23).

לנאשם הוצג מכתבו של מר להב (נ/10) והגיב כי הוא עוסק בחניון סירות קרוב ל- 20 שנה בכינרת ומעולם לא היה מצב שביקש ממנו אישור של מנגש או כלי שייט קטנים ומעולם לא ביקשו ממנו אישור בנייה (פרו' עמ' 38 ש' 27-31).

הנאשם טען כי חניון סירות, נועד להעלות סירות ולספק לאנשים היורדים ועולים לסירות שירות בטוח (פרו' עמ' 50 ש' 1-3). במהלך עדותו בבית המשפט, הוצגה לנאשם מס' 3 תמונה של מתרחצים ואנשים העולים ויורדים מהסירות. בתגובה הוא טען כי מדובר באירוע חריג ושזה לא יחזור על עצמו (עמ' 59 ש' 12-15).

הנאשם העיד כי הם קיבלו אישור להפעלת חניון סירות והמנגש עצמו בעיקר משמש לבטיחות השייטים כדי לעלות ולרדת מהסירות. נאשם 3 העיד, כי הציבור רשאי להשתמש במתקן, וכי בית הספר לשייט משלם לו עבור אחסנת הסירות והשימוש במתקן (פרוטוקול עמ' 79 שורה 26).

52. **הנאשם 2 העיד** כי הוא פנה יחד עם הנאשם מס' 3 למועצה, על מנת לברר היכן ניתן לפתוח עסק של אחסנת סירות. בפגישה עם נציג מחלקת רישוי העסקים נאמר להם שמדובר ברעיון טוב, בכפוף לאישור מנהלת הכנרת (פרוטוקול עמ' 84 שורה 26).

במנהלת כנרת פגשו את מר סגרון שאמר שאפשר לאחסן סירות. בישיבה עם מר פנחס גרין ניתנה ברכתו ואישור "לכסח את העשבייה", והמליץ לעשות משטח הורדה מבטון כדי להוריד את הסירות וכך הוקם העסק לראשונה.

נאשם מס' 2 העיד כי המועצה אישרה תחילה את האחסנה, ולגבי הורדת הסירות הם פנו למנהלת הכינרת, וניתן להם האישור. דרישתו היחידה של מר פנחס גרין, הייתה "לכסח" את העשבייה על מנת לאפשר את הורדת הסירות.

נאשם מס' 2 העיד, כי ההסכם עם איגוד הערים (ת/12) נחתם אחרי שהם החלו לעבוד על החוף. נאמר להם

שבמידה ולא יחתמו על ההסכם ולא ישלימו את נושא ההצלה, לא יוכלו להוריד סירות. בעל כורחם הם חתמו על הסכם זה, בשל האיום לסגירת החוף. החוף נסגר למשך שבוע, ולא נתנו להם להוריד את הסירות משך מספר ימים (פרוטוקול עמ' 85 שורות 7-1).

נאשם מס' 2 העיד כי הוא פנה לראשונה לשם קבלת רישיון עסק למנגש, אחרי שצחי הגיע ואמר לו שהוא לא יכול לעבוד ללא רישיון למנגש.

הנאשם מס' 2 אישר שהשטח הצבוע בצהוב על גבי המפה, הוא בבעלות חברת אלעד מלונות. השטח הצהוב לא כולל את החוף, כלומר בין קו המים לבין השטח הצהוב, קיימת רצועת חוף שהיא שטח ציבורי (פרוטוקול 87 שורות 10-11). אחסנת הסירות נעשית בשטח מרוחק.

נאשם 2 טען, כי למרות שמסמך נ/5 מתייחס אך ורק לנושא העשבייה, בתוך המסגרת נרשם "הכנה להורדת סירות" וגם בסעיף 5 רשום, כי תיבדק אפשרות לפיזור חצץ לצורך הורדת סירות, כלומר מר פנחס גרין ידע כי מדובר בהורדת סירות למים הגם שאין המדובר בהיתר לכך (פרוטוקול עמ' 93 שורות 14-17).

נאשם 2 העיד כי עבור אחסנת הסירות הם גובים תשלום. בזמן השיא מאוחסנות אצלם כ-120 סירות, תעריף אחסנת סירה הוא בממוצע 6,500 ₪ לשנה, ולאופנוע ים 2,500 ₪ לשנה. הכנסתם השנתית עומדת על 900,000 ₪ לפני הוצאות.

הנאשם הודה, כי בין השנים 2012-2013 לא היה ברשותם רישיון עסק לאחסנת סירות, הרישיון היה בתוקף עד לסוף שנת 2011. (פרוטוקול עמ' 99).

דין והכרעה:

53. ראשית, על בית המשפט לבחון, האם המתקן שהקימה הנאשמת מס' 1, שהיא בבעלות הנאשמים 2 ו-3 הינו עסק טעון רישוי לפי פריט רישוי 8.8 ג ?

54. המאשימה טענה, כי הנאשמים לא החזיקו ברישיון למתקן, אותו בנו בין אם הוא יקרא מנגש ובין יקרא מעגן. יתרה מכך, הנאשמים לא הגישו בקשה להיתר, אף שהוזהרו. מאידך, הנאשמים טענו, כי אין מדובר במעגן ועל כן לא הוגשה כל בקשה למתן היתר, הואיל ולא מדובר בעסק הטעון רישוי, מסוג מעגן כי אם במנגש שאינו מצריך היתר.

55. סעיף 1, לחוק רישוי עסקים, קובע את המטרות לשמן נקבעו עסקים טעוני רישוי וביניהן: (1) איכות נאותה של הסביבה ומניעת מפגעים ומטרדים; (2) מניעת סכנות לשלום הציבור והבטחה מפני שוד והתפרצות; (3) בטיחות של הנמצאים במקום העסק או בסביבתו; (4) מניעת סכנות של מחלות בעלי חיים ומניעת זיהום מקורות מים בחומרי הדברה, בדשנים או בתרופות; (5) בריאות הציבור, לרבות תנאי תברואה נאותים; (6) קיום הדינים הנוגעים

56. ברע"פ 4270/03 מדינת ישראל נגד תנובה, פ"ד נז(3), 673 (להלן: "הלכת תנובה") בית המשפט עמד על מטרות חוק רישוי עסקים הנ"ל וקבע:

"ובכן, מטרתו של החוק היא לשמור ולהגן על ערכים שונים הנתפשים בחברתנו כערכים חשובים, ולקיומם של ערכים אלה נכונים אנו לצמצם את חופש העיסוק על דרך הטלתן של הגבלות להפעלתו של 'עסק'. כך הוא הערך של שלום הציבור, כך הוא הערך של שמירה על בריאות הציבור ובטיחותו, כך הוא הערך של איכות הסביבה ושל איכות החיים בכלל וכך הם הערכים האחרים המנויים, אחד אחד בשורה עורפית, בהוראות סעיף 1(א) של חוק רישוי עסקים."

בית המשפט קבע עוד כי מקום בו מתנהל עסק שאינו טעון רישיון, אך פעילותו משולבת בעסק הטעון רישיון, כי אז יהא העסק הראשון טעון אף הוא רישיון.

57. אין ביכולתי לקבל את הטענה, כי אין סעיף מפורש בצו רישוי עסקים המתייחס למתקן שהציבו הנאשמים. כפי שיפורט להלן השאלה העומדת פה היא האם מאפייני העסק נכללים בפרטי המשנה של הצו. התשובה על שאלה זו היא באמצעות פרשנות תכליתית כפי שקבע בית המשפט ברע"פ 9585/09 **הוועדה המקומית לתכנון ובניה שקמים נ' ראש המועצה האזורית שפיר** [פורסם בנבו] (3.9.12) שם היה מדובר בעסק שפעל לסילוק בוצה והתאמתה לשימוש חקלאי. העסק פעל בקרקע שייעודה חקלאי ללא קבלת היתר לשימוש חורג. נטען שפעילות העסק היא בעלת אופי "חקלאי" ולכן לא בוצעה עבירה של שימוש חורג במקרקעין. הטענה נדחתה וכבוד השופט פוגלמן קבע:

"לא אופי החומרים שבהם עסקינן הוא החשוב, כי אם אופי הפעילות המתבצעת והיקפה. בשני המקרים מדובר בפעילות עסקית שאמנם נועדה לצורך ייצור חקלאי, אך אין זיקה ישירה בינה לבין פעילות חקלאית. אכן, עם התפתחות הטכנולוגיה חל גם שינוי משמעותי גם במאפייניה של החקלאות, ולא מן הנמנע כי שימושים מסוימים במקרקעין ישנו את אופיים וייחשבו בעת הנוכחית כשימושים הדרושים במישרין לייצור חקלאי. עם זאת, הכלל הפרשני המצמצם שהתווה הנשיא מ' שמגר בעניין פ.א.ב. נותר על כנו, והגיונו לא

התעמדם. תכלית כלל זה היא לאפשר פיקוח תכנוני הולם על כל שימוש שאינו חקלאי במובהק, לשם שמירה על ייעודה החקלאי של הקרקע ולשקול את "משמעות העסק מבחינת השפעתו על השימוש החקלאי הישיר במקרקעין...לאפיו של העסק, להיקפו, להשלכותיו על הסביבה החקלאית ולשאלה, באיזו מידה יש בכך כדי לשנות את אופיים וייעודם של המקרקעין החקלאיים..". (שם, בעמ' 251-252). אין בקביעה זו כדי לרפות את ידיהם של החברה ואחרים מהקמת אתרים לעיבוד בוצה, שהיא פעילות עסקית לגיטימית ואף מבורכת מבחינה סביבתית. עם זאת, ככל שפעילות זו מבוצעת על קרקע חקלאית, היא כפופה למגבלות התכנוניות החלות על קרקע חקלאית, היא כפופה למגבלות בקרקע חקלאית שאינו נדרש במישרין לייצור חקלאי, טעון השימוש בחינה ואישור של הגורמים התכנוניים המוסמכים, שביכולתם לשקול את השיקולים הצריכים לעניין."

58. המתקן אותו הקימו הנאשמים הוא מתקן שנועד לריתוק כלי שייט, לקשירה ועגינה. מדובר במתקן המקובע באופן כזה או אחר לחוף ולקרקעית אגם הכנרת. על משמעות עיגונו לקרקע אעמוד בפרק העוסק בחוק התכנון והבניה. מנקודת המבט של חוק רישוי עסקים, מדובר על פעילות הנכנסת להגדרת מעגנה. קביעה זו, היא תולדה של הפרשנות התכליתית. סירות עוגנות ונקשרות למתקן זה, בני אדם עושים שימוש במתקן ע"מ לעשות דרכם אל ומאת כלי השיט - זהו מעגנה או מעגן, אף אם בלשון ציבור כזה או אחר יש הטוענים כי שמו "מנגש". פעולת עגינה יכול ותעשה באמצעות ריתוק כלי שייט לכלי שייט אחר הנמצא במצב של עגינה. עגינה מתבצעת באמצעות ריתוק כלי השיט לקרקעית האגם, או לחוף, או מתקן המוצב באופן קבוע, לרבות באמצעות עוגנים או "סינקרים" (משקלות ימיים). עגינה יכול ותעשה בריתוק כלי השיט למצוף, המעוגן לקרקעית האגם או הים.

59. המתקן נשוא הדיון שבפני הוא מתקן צף. בשל כך הוא כלי שייט. בעת שאינו מעוגן לקרקע ושט הוא ממקום למקום, יש לראותו ככלי שייט המחוייב באישורים הנדרשים מכלי שייט רגיל. בעת שהמתקן מרותק לקרקע ומשמש לקשירת כלי שייט אחרים, או להורדה ולהעלת בני אדם לכלי שייט, הופך המתקן "למעגנה" או "מעגן", ונכנס הוא להגדרת החוק באשר לחובת הרישוי כפי שנקבע בצו רישוי עסקים (עסקים טעוני רישוי), תשע"ג-2013, פרט רישוי 8.8.ג. במצב האחרון, על המתקן חלים החוקים הנוגעים הן לכלי שייט והן החוקים הנוגעים למעגנה.

האם המתקן מצוי בתחום האיגוד בו ניתנו לאיגוד ערים כנרת סמכויות של רשות רישוי?

60. המאשימה איגוד ערים כנרת, היא הרשות המקומית האחראית על מתן היתרים לבנייה במקום בו הוקם המתקן, לפי חוק התכנון והבנייה וכן על מתן רישיון לעסק לפי חוק רישוי עסקים. בהתאם לסעיף 1 לחוק הסדרת הטיפול בחופי הכנרת, תשס"ח-2008 (להלן: "**חוק הסדרת הטיפול בחופי הכנרת**"), מטרת הקמת האגוד היא להסדיר את הטיפול בחופי הכנרת ולהגביר את האכיפה של החיקוקים שנועדו לצמצם את הפגיעה בכנרת.

61. סעיף 7(א)(7) לחוק הסדרת הטיפול בחופי הכנרת, קובע כי על האיגוד ליצור דרך גישה לציבור לחופים ולשטחים הציבוריים הגובלים בהם, וכן לפעול להסרת כל מכשול מלאכותי, גדר או מעצור אחר, החוסמים שלא כדין את המעבר החופשי.

62. סעיף 7(א)(6) לחוק קובע כי האיגוד ימלא את תפקיד רשות מקומית, בתחום האיגוד, בין היתר לפי חוק רישוי עסקים.

האם הקמת מתקן או הצבת מתקן הצף, הוא בניגוד לחוק התכנון והבניה?

63. המאשימה טוענת כי הנאשמים הקימו מתקן צף על פני המים באורך של כ- 80 מטר ובשטח כולל של כ- 200 מ"ר, המעוגן בקרקע החוף לקוביות בטון גדולות המונחות דרך קבע על קרקע המתחם, זאת ללא קבלת היתרים כדין, בניגוד לסעיף 145 לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה - 1965 (להלן: "**חוק התכנון והבניה**"). המתקן מעוגן בתוך הים ב"סינקרים" שהם חביות בטון המונחות על קרקעית הים ואבנים או קוביות בטון על החוף.

64. סעיף 145 (א)(2) לחוק התכנון והבניה אוסר להקים "בנין", או לערוך הוספה לבנין או כל תיקון בו ללא קבלת היתר כדין. הביטוי "בנין" הוגדר בסעיף 1 לחוק בהאי לישנא:

"בנין" - כל מבנה, בין שהוא בנוי אבן ובין שהוא בנוי ביטון, טיט, ברזל, עץ או כל חומר אחר, לרבות - (1) כל חלק של מבנה כאמור וכל דבר המחובר לו חיבור של קבע; (2) קיר, סוללת עפר, גדר וכיוצא באלה הגודרים או תוחמים, או מיועדים לגדור, או לתחום, שטח קרקע או חלל".

65. בית המשפט העליון התייחס לסוגיה שבפנינו וקבע באופן חד משמעי כי מנגש הוא כלי שיט ומהווה גם בניין לפי חוק התכנון והבניה. ברעא 8313/08 **לידו כנרת בע"מ נ' מינהל מקרקעי ישראל** (פורסם בנבו, 31.8.2009), נדונה תביעה לדמי שימוש בגין עגינת מנגש של הנתבעת, על קרקע שבניהול מינהל מקרקעי ישראל. בית המשפט המחוזי קבע כי הסמכויות הנוגעות לניהול הנמל, אינן גורעות מהסמכויות לניהול המקרקעין, ובהתאמה נתונה הסמכות לתובע לקבוע למי יינתנו זכויות השימוש במקרקעין וכן לגבות דמי שימוש בגין עגינת המנגש עליהם. בקשת רשות ערעור, שהוגשה לבית המשפט העליון, נדחתה תוך אישור פרשנות בית המשפט המחוזי. בית המשפט העליון הכיר ב"מנגש" ככלי שיט ובניין

"אין חולק כי המנגש מהווה "כלי שיט" כהגדרתו בסעיף 1 לפקודת הנמלים, וכך גם קבעו שתי הערכאות דלמטה. כלי השיט דנן, המנגש, עוגן דרך קבע, מזה למעלה מעשרים שנים, בנמל טבריה, שהוא נמל מוכרז לפי פקודת הנמלים (סעיף 2 והתוספת לפקודת הנמלים). פקודת הנמלים קובעת הוראות שונות בנוגע לסמכויות הניהול של נמלים מוכרזים, שירותים הניתנים על ידי הנמל, הסדרת מסירת טובין והטיפול בהם, המשמעת בנמל ועוד. מקובלת עלינו קביעתו של בית המשפט המחוזי כי פקודת הנמלים נועדה להסדיר את כללי הבטיחות, ההתנהגות והשיט בנמלים. בין היתר, נקבע בסעיף 38 לפקודת הנמלים כי שר התחבורה רשאי להתקין תקנות המטילות אגרות מסוגים שונים, ובהן אגרות עגינה, אגרות מינגש ועוד. כפי שעולה מפסק דינו של בית משפט השלום, בפועל ככל הנראה לא הוטלה על המבקשת אגרה עבור עגינת המנגש. סעיף 12(א) לפקודת הנמלים, שהמבקשת מטילה עליו את ידה, מוסיף וקובע כי:

"השר רשאי לקבוע תעריפי תשלומים בעד סירות או כל שירות אחר בכל נמל ומשנקבע תעריף לשירות, לא ייגבה בעדו כל תשלום זולת התשלום שנקבע."

11. מלבד היותו כלי שיט, קבע בית המשפט המחוזי כי המנגש מהווה גם "בניין" (כמשמעותו בסעיף 1 לחוק התכנון והבניה) בשל היותו עוגן באופן קבוע במקומו כבר למעלה מעשרים שנים. בית המשפט המחוזי ציין כי הן לפי מבחן הקביעות והן לפי מבחן השכל הישר, ברי כי מדובר בכלי שיט המוצב על כנו משך שנים רבות, העוגן באופן קבוע באמצעות ארבע רגלי מתכת המונחות על קרקעית הכנרת, עגינה היוצרת את אותה קביעות הנדרשת לצורך תחולת חוק התכנון והבניה. גם לפי מבחן המראה ומבחן השכל הישר, קבע בית המשפט המחוזי, יש לראות במנגש כמבנה הקשור לקרקע קשר של קביעות. אין בדעתנו להתערב בקביעות אלה, שהן עובדתיות בעיקרן."

66. נאשם 2 העיד שהוא סבר כי לא היה הוא זקוק להיתר בנייה, להצבת קוביות בטון מוכנות. משנאמר לו שיש צורך בהיתר, לאחר שהוגש כתב האישום סילק את הקוביות (פרוטוקול עמ' 97 שורות 14-3).

67. לגבי הסינקרים, הנאשם 3 העיד כי לא הוגשה בקשה להיתר בניה (עמ' 55 ש' 11).

68. כפי שקבעתי בפרק המתייחס לחוק רישוי עסקים, המתקן המדובר, כל זמן שהוא שט במים הוא בבחינת כלי שיט. הבעייתיות נוצרת בעת ריתוק המתקן לקרקעית הים או האגם. או אז, בחינת המתקן נעשית עלפי שלושת המבחנים: מבחן הקביעות, מבחן השכל הישר ומבחן המראה. ריתוק המתקן באמצעות כבלים או חבלים לקוביות בטון או לאבנים שהובאו למקום, מובילים למסקנה כי המתקן חדל מלהיות כלי שיט והוא בעל אופי של בניין. יתרה מזאת, הנחת "סינקרים" או קוביות הבטון על החוף, היא פעולה המצביעה על קביעות המתקן. ככל שרכיב הקביעות גובר כך גובר היחס אל המתקן כאל בניה המצריכה היתר.

מבחן המראה של המתקן, ככל שהוא דומה יותר למבנה יבשתי ומאבד את המראה הימי של סירה, תומך הוא בהיות המתקן מבנה המצריך היתר בניה לצורך ריתוקו לקרקע. המתקן דנן, בצורתו השטוחה היוצר משטח הליכה, כרצף אחיד עם הקרקע, מצריך היתר לבנייתו.

המבחן השלישי מבחן השכל הישר מצטרף אל שני המבחנים הראשונים ואף הוא מצביע על היות המתקן בבחינת בניה המצריכה היתר.

לא נעלם מעיניי כי הנאשמים ציינו כי בדעתם להוציא את המתקן מהמים בעונת החורף. אף מעשה זה, אינו מטה את הכף באופן שיש בו כדי לשנות את התוצאה המתקבלת, לפיה המדובר במתקן שהוא בבחינת בנייה, המצריכה היתר בהתאם לחוק התכנון והבניה.

לא גס ליבי לטענת הסנגור, כי לא ניתן לקבל היתר לבניה בתוך אגם הכנרת. לא מצאתי לקבל טענה זו אף אם היא נכונה עובדתית. יתכן מאוד כי הגורמים הרלוונטיים מצאו וימצאו כי כל פעולת בניה בתחום האגם, משמעותה פגיעה קשה באגם ובסביבתו האקולוגית. במצב דברים זה, ברור שאין להתיר שום בניה באגם, אלא אם, מדובר בבניה שנועדה להציל חיי אדם.

אחסנת כלי שיט במתחם החוף:

69. נאשם 3 העיד כי ניתן להם רישיון זמני (ת/44) לאחסנת סירות בכפר הנופש מטעם המועצה האזורית עמק הירדן (עמ' 39 ש' 20-22). תוקף הרישיון הוא מיום 23.2.2011 ועד ליום 31.12.2011 ברישיון נקבעו תנאים, בסוף השנה ביקשו לחדש את הרישיון ונאמר להם שרק בעלי הקרקעי יכולים לחתום על ההסכם (פר' עמ' 40 ש' 4-6). נאשם 3 העיד כי הם היו כל הזמן במו"מ וכי המנגש הגיע לחוף בחודש פברואר 2010 (עמ' 40 ש' 7-8). באמצע שנת 2010 מנהלת הכנרת חסמה את החוף ואז נחתם הסכם זמני איתם (עמ' 40 ש' 19-27). הנאשם טען כי לא ידע שצריך רישיון בניה למנגש (עמ' 42 ש' 16-17). הנאשם טען כי הוא קיבל רישיון לאחסנת סירות וכי באופן אוטומטי, הוא יכול לשים את המנגש ואף פעם לא ידע שצריך אישור למנגש (פרו עמ' 60 ש' 8-10). לדידו, רישיון אחסנת הסירות מאפשר גם הורדת הסירות למים ואת המעבר בחוף.

70. מר פנחס גרין העיד והגיש את הסכם להפעלה זמנית של החוף משנת 2010 (ת/19), שהיה בתוקף עד 31.12.2010. ההסכם בוטל לאחר מכן, וניתנה הודעה על כך לנאשמים. מדובר בהסכם זמני. הנאשמים לא הגישו כלל בקשה לרישיון עסק, והגישו בקשות הנוגעות לרישיון עסק של אחסנת סירות בתחום המועצה האזורית עמק הירדן בשנת 2011.

לפי עדותו ההסכם היה זמני לשנה והוא בוטל והפנה לאמור בסעיף 2 בת/10. הנאשמת הפרה את ההסכם שנחתם איתה בשנת 2010 ולא הוציאה רישיונות עסק ולכן פעלו לחתימת ההסכם ישירות מול החוכר הראשי (פר' עמ' 34 ש' 25-27) וסרבו להוציא רישיונות לנאשמים.

71. המאשימה טענה, כי הנאשמים קיבלו מהמועצה האזורית עמק הירדן "רישיון זמני" לאחסנת סירות בלבד, בכפוף לתנאים (ת/18) הרישיון היה בתוקף רק מתאריך 23.2.2011 ועד 31.12.2011. ביחס לשנת 2012 הגישו הנאשמים בקשה לרישיון, ברם לא קיבלו רישיון עד היום. לשנת 2013 כלל לא הגישו בקשה לרישיון לאחסנת סירות.

72. רישיון זמני מותנה בתנאים, דינו כרישיון לכל דבר ועניין, כל עוד לא פעלה הרשות לביטול הרישיון הזמני. התנאים שלא מולאו ברישיון הופכים את הרישיון הזמני לבר ביטול. כל זמן שלא נקטה הרשות בפעולה לביטול הרישיון, הרישיון הזמני תקף לאותה שנה.

73. בחנתי את טענת הסנגור כי מכוח רישיון העסק לאחסון סירות, רשאים הם גם להוריד סירות למי האגם באמצעות משטח הורדה או באמצעות מנגש. רישיון עסק של אחסון סירות משמעותו כי הנאשמים רשאים לאחסן סירות, בתחום השטח שהוגדר לצורך כך בהיתר. אין המשמעות כי הנאשמים רשאים לחרוג מגדר אמות ההיתר. אם אקבל את פרשנות הסנגור, הרי שרישיון לאחסון תרופות, משמעותו גם היתר לממכר תרופות לציבור. או אולי, היתר לאחסון מכוניות בנמל אילת משמעותו גם היתר לנהוג במכונית בכבישי ישראל? ברור כי מדובר בפרשנות שאינה מתקבלת על הדעת. רישיון לעסק מסויים יש בו רק את שנכתב בו ואין בו משום פריצת כל הסכרים.

74. נתתי דעתי לטענות הסנגור כי הרשות לא פעלה בתום לב כאשר לא התקשרה בחוזה הפעלה עם הנאשמים, או לא האריכה את החוזה הזמני שנחתם. הסבריו של מר פנחס גרין הניחו את דעתי כי הרשות פעלה בתום לב, תוך שמירה על האינטרס הציבורי. אין חובה על הרשות להתקשר בחוזה עם אדם פלוני, משום שהוא חפץ להפעיל עסק בתחומה. העובדה כי לנאשמים חוזה בכפר הנופש, לאחסון סירות, אינה מחייבת את הרשות לאפשר להם מעבר של סירות הרתומות לטרקטורים בחוף הים הציבורי. יתרה מכך, בחוף הים הציבורי רשאי כל הציבור להלך ולרחוץ במים, אין הדבר גורר אחריו את הזכות לגרור סירות באמצעות טרקטורים.

בעת שהיה בידי הנאשמים היתר זמני לאחסון סירות, פעלו הם שלא במסגרת ההיתר שניתן להם לאחסון סירות בלבד, וכל פעולתם להורדת סירות למים הינה פעולה שאינה עולה בקנה אחד עם החוק. יתרה מכך, בעת שלא היה בידי הנאשמים כל היתר שהוא הרי שבוודאי פעולתם היא עוברת חוק, ומנגדת לחוק רישיון עסקים.

ביצוע פעולות מזהמות:

75. המאשימה טענה כי הפעולות שביצעו הנאשמים מזהמות או עלולות לזהם את מי הכנרת, במישרין או בעקיפין בניגוד לסעיף 20ב(א), 20ב(ב) לחוק המים, תשי"ט-1959, סעיף 5 לחוק הניקוז וההגנה מפני שיטפונות, תשי"ח-1957 וסעיף 2-5 לחוק עזר לרשות ניקוז כנרת (שמירה על רשות ניקוז), תש"ם-1980.

76. ב"כ הנאשמים טען כי המאשימה נתנה אישור נ/5 לניקיון הלגונה כהכנה להורדת סירות, כאשר המנגש נמצא כבר במים. לטענתה המנגש אינו גורם לזיהום לפי עדות העדים ניצני וגרין.

77. חוק עזר לרשות הניקוז כנרת (שמירה על רשת ניקוז), תש"ם-1980, מכיל הוראות האוסרות על זיהום הכנרת (להלן: "**חוק העזר**"): :

א. סעיף 3 לחוק העזר קובע כלשונו: "**לא יטיל אדם כל חומר מוצק לתוך רשת ניקוז ולא ירשה לכל חומר נוזל לזרום או להישפך לתוך רשת ניקוז, ולא יניח לאחר לעשות פעולות כאמור, אלא לפי היתר מאת הנציב או מי שהנציב הסמיכו לכך**".

ב. סעיף 4 לחוק העזר קובע כלשונו: "**לא יוציא אדם עפר או חומר אחר מרשת ניקוז, ולא יניח לאחר לעשות פעולה כאמור, אלא לפי היתר מאת הנציב או מי שהנציב הסמיכו לכך**".

ג. סעיף 5 לחוק העזר, קובע כלשונו: "**לא יחזיק אדם בקרבת רשת ניקוז ערימות עפר או כל חומר אחר העלול להישפך לתוך רשת הניקוז וכן כל חומר מוצק ברשת הניקוז, ולא יניח לאחר לעשות פעולה כאמור, אלא לפי היתר מאת נציב המים או מי שהנציב הסמיכו לכך**".

78. חוק המים סעיף 20ב. לחוק המים קובע איסור זיהום מים כדלקמן:

(א) חייב אדם להימנע מכל פעולה המזהמת מים או

עלולה לגרום לזיהום מים, במישרין או בעקיפין, מיד או לאחר זמן; ואין נפקא מינה אם היה מקור המים מזהם לפני אותה פעולה ואם לאו.

(ב) לא ישליך אדם ולא יזרים

לתוך מקור מים או בקרבתו חמרים נוזלים, מוצקים או גזיים, ולא יניח אותם בו או בקרבתו.

79. סעיף 5 לחוק הניקוז וההגנה מפני שיטפונות, קובע כלשונו :

"לא יקים אדם מבנה, ולא יתקין מיתקן, בעורק, מעליו או ברצועות

עמוד 21

המגן לא יעבד שם קרקע בכל צורה שהיא, לא ירעה ולא יעביר בהם עדרי צאן, בקר או בעלי חיים אחרים, אלא בהיתר מאת מנהל הרשות הממשלתית ובהתאם לתנאי היתר".

עורק מוגדר בסעיף 1 לחוק הניקוז כדלקמן:

"עורק" - נהר, נחל, ערוץ, תעלה, שקע וכל אפיק אחר, בין טבעיים ובין מותקנים או מוסדרים, שבהם זורמים או עומדים מים, תמיד או לפרקים"

מן הכלל אל הפרט

80. מהאמור לעיל, עולה כי חוק המים וסעיף 3 לחוק העזר לרשות ניקוז כנרת, מטילים איסור על הכנסת חומרים לכנרת. מהעדויות שנשמעו בפני עולה כי הנאשמים ביצעו פעולות מזהמות כדלקמן:

א. הנאשמים לא פנו למנהלת הכנרת ולא ביקשו אישורים להצבת המעגן בכנרת ועל כן לא נעשתה בדיקה האם החומרים שבהם השתמשו מזהמים, כפי שעולה מהעדויות שנשמעו בפני. יחד עם זאת, וכפי שהעיד יהודה ניצני (עמ' 61 לפרו') בהתאם לחוק המים חל איסור מוחלט על הכנסת כל דבר או חומר לכנרת אלא אם התקבל אישור מטעם רשות המים.

ב. שלומי אברהם, מפקח מטעם מועצה אזורית עמק הירדן, העיד בבית המשפט, כי בבקשה (נ/14), היו תנאים שהותנו ועיקר הבעיות היו השמן שהוזרם למערכת הביוב לרבות שפכים. מפרץ אמנון הוא חלק ממאגר אמנון שאליו נאספים מי השופכין, העוברים תהליכים ומושבים להשקיית מטעי מנגו. הזיהום גרם לכך שכארבעים משפחות לא יכלו להשקות את מטעי המנגו (עמ' 69 ש' 10-13).

ג. אביחי נחשון, מהנדס מנהלת הכנרת, עוסק בהיבט של מניעת זיהום מי האגם. אביחי נחשון העיד כי "מזח" הוא מקום שבו הסירות עוגנות, יש מזח מבטון ויש מזח צף. אביחי העיד, כי המתקן לא הובא אליו לאישור, למרות שהובאו אליו לאישור מספר מתקנים אחרים בכנרת. אביחי העיד, כי מזח לא אמור לזהם (פרו' עמ' 78 ש' 24). לגבי מתקן שהוצג בת/24 העיד כי אין לו בעיה עם המתקן אלא הבעיה היא עם מה שקורה סביבו. העיסוק בתדלוק, שמנים, תיקונים וכו'. לפי עדותו הנאשמים לא פנו אליו מעולם, על כן לא התנה תנאים ומטעם זה אינו יודע האם המתקן הינו מזהם. אביחי הוסיף כי אינו יודע מה מייצב את המתקן המופיע בת/24 ומאיזה חומרים הוא בנוי. לגבי התמונה ת/25 בה מופיע בורג אבטחה הנחזה להיות מברזל, העיד העד כי **לאביזרים מברזל** צריך להיות נוהל תחזוקה שהמתכנן מציג אותו, כולל מפרט החומרים והוא צריך לאשר אותו. לגבי המזח הנדון, הוא לא הובא לבדיקה ואין לשלול את האפשרות שהוא עלול לזהם.

ד. יהודה ניצן, מנהל יחידת הפיקוח של מנהלת הכנרת, העיד כי בהתאם חוק המים, אין להכניס לכנרת דבר ללא היתר מטעם נציב המים או ראש רשות המים. הנאשמים לא פנו לקבלת אישור

ממנהלת הכנרת להכניס למים מנגש (פרו' עמ' 61 ש' 20-21). לטענתו נעברה עבירה משלא התקבל אישור אך ציין כי פלסטיק בעיקרון אינו מזהם (עמ' 61 ש' 30-31). העד הסכים כי כל סירת מנוע שמגיעה לכנרת מזהמת מאחר והמנוע מזהם בכל מקרה. לגבי הסינקרים של המנגש, העיד כי לא ראה אותם ולא אישר אותם. במידה ויש להם אמצעי התחברות ואם הם ממתכת אז זה מזהם. לדבריו חלודה גורמת לזיהום ואם יש במתקן הזה חלקים שהם מברזל חשוף והוא לא מלובן או נירוסטה אז זה בהחלט מזהם (פרו' עמ' 63 ש' 1-4).

ה. צחי גביש העיד, כי באחד מהביקורים שלו במקום הבחין במכילים ניידים לאחסון נוזלים (להלן: ג'ריקנים) בסמוך למנגש מהם עלה ריח של בנזין, הג'ריקנים היו ריקים, והשתמשו בהם לצורך תדלוק סירות והשאירו אותם באזור. צחי העיר לאחד הנאשמים והם סילקו את הג'ריקנים מהמקום. לדבריו, זהו האירוע היחידי שבו היה הבחין בפעילות של תדלוק סירות במים. לצחי היה ברור שמדובר בחומר דליק, וקירב את אפו והריח ריח של דלק.

ו. נאשם 3 העיד כי אין לו שליטה מלאה על הנעשה במזח כל היום ויש מקרים שאנשים נתקעו בלי דלק והיה צריך להוציא את הסירה והביאו דלק, זאת למרות שכל אחד חותם על חוזה שאסור לתדלק במים מהמזח בטווח של 300 מטר (עמ' 51 ש' 5-7).

81. לשון החוק היא ברורה. אין להכניס למי האגם כל מתקן או חומר שלא קיבל אישור של הגורמים המוסמכים. העדויות שהובאו מבססות תמונה של יצירת מצב של זיהום מקור מים. הנטל הוא על הנאשמים להוכיח כי קיבלו אישור לפעולתם במי האגם. חובה על הנאשמים לנקוט בצעדים אשר יש בכוחם למנוע ולמזער כל חשש מזיהום מי הכינרת. הטענה של הנאשם כי גם אחרים מזהמים את מי האגם (עמ' 43 ש' 18-25) אינה יוצרת צידוק ראוי. ראוי כי גורמי האכיפה יפעלו במרץ כנגד כל יוצר זיהום או יוצר מצב של סכנה של זיהום למי האגם.

82. נוכח האמור לעיל, אני קובע כי הנאשמים ביצעו פעולות מזהמות בניגוד לסעיף 3 לחוק העזר ובניגוד לסעיף 20ב(א), 20ב(ב) לחוק המים, תשי"ט-1959. יחד עם זאת לא מצאתי כי יש בפעולות שיבצעו הנאשמים להביא להרשעתם לעבירה לפי סעיף 5 לחוק הניקוז וההגנה מפני שיטפונות, תשי"ח-1957.

83. אשר על כן, אני מרשיע את הנאשמים בעבירות לפי סעיף 4 ו-14 לחוק רישוי עסקים התשכ"ח - 1968 וצו רישוי עסקים (עסקים טעוני רישוי) התשנ"ח - 1995, פריט רישוי מס' 8.8 (כלי שיט-מעגן ואחסנתם; עבירות לפי סעיפים 145(א), 204(א) ו-208 לחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה - 1965; עבירות לפי סעיפים 20ב(א), 20ב(ב), 20כא ו-20כב לחוק המים, התשי"ט - 1959; עבירות לפי סעיפים 2, 3, 4, ו-5 לחוק עזר לרשות הניקוז כנרת (שמירה על רשת ניקוז), תש"ם - 1980.

ניתנה והודעה היום י"ז חשוון תשע"ה, 10/11/2014 במעמד הנוכחים.